

18. listopad 2021

18. listopad, blagdan Sv. Luke evanđelista

-Provincijskim ministrima, Kustodima, Predsjednicima fondacija

-Svim fratrima Reda Manje braće

Draga braćo,

Bog vam dao mir!

Narednog 14. studenog slavit će se V. Svjetski dan siromaha, dva dana prije toga, 12. studenog, papa Franjo će hodočastiti u Porciunkulu, baziliku Sv. Marije Anđeoske, susresti 500 siromaha, koji potječu iz različitih krajeve Evrope, slušat će ih i razgovarati s njima. Gospodin papa nam tako pruža svjedočanstvo još jednog vrlo znakovitog čina. Bit ću nazočan s drugim fratrima na tom susretu. Sudjelovat ću u ume svih vas.

Primivši vijest o ovom pohodu, zajedno s velikom radošću, osjetio sam da je ova gesta za sve nas fratre i velik izazov, na mjestu gdje smo svi mi fratri rođeni.

Papa se ovdje ne ograničava samo na pisanu poruku, već susreće uživo, samo tijelo siromaha, koje je sakrament Krista, koji je iz ljubavi prema nama postao siromašan i htio se s njima poistovjetiti.

Vraćam se u sjećanju na riječi Sv. Ivana XXIII, franjevačkog trećoredca, koji je mjesec dana prije otvaranja Sabora, proročki rekao:

Crkva se predstavlja onakva kakva jest i želi biti, kao crkva svih, i osobito Crkva siromašnih (Radio poruka vjernicima cijeloga svijeta, 11. rujna 1962).

Ova svijest Crkve svih vremena, nalazi osobito svjedočanstvo u Sv. Franji, na što nas je podsjetio papa u svojoj Poruci našem nedavnom Generalnom kapitulu:

Obnoviti vlastitu viziju: to je ono što se dogodilo mladom Franji Asiškom. On sam to potvrđuje, pripovijedajući iskustvo, koje u svojoj Oporuci stavlja na početak svoga obraćenja: susret s gubavcima, kada „Ono što mu je bilo gorko pretvara mu se u vlast duše i tijela“ (Opor 1-4). U korijenu vaše duhovnosti nalazi se ovaj susret s posljednjim i s patnicima, u znaku „iskazivanja milosrđa“. Bog je taknuo Franjino srce preko milosrđa iskazanog bratu, i nastavlja doticati naša srca preko susreta s drugima, osobito sa najpotrebitijim osobama. Obnova vaše vizije ne može ne krenuti od ovog *novog pogleda s kojim se promatra siromašni i marginalizirani brat, skoro sakramentalni znak Božjeg prisustva. Od ovog obnovljenog pogleda, od ovog susreta s bližnjim i s njegovim ranama, može se roditi nova snaga za pogled u budućnost, kao braća i kao manji, što vi i jeste, prema lijepom imenu „manja braća“, koje je Sv. Franjo izabrao za sebe i za vas.*

Osluškujući vlastitu savjest i glas Gospodinov, pitam se, i činim to sa svima vama:

-Koliko sam svjestan da se susret sa siromašnim nalazi u samom središtu moga života manjeg brata, slijedeći Isusa, koji kaže, “Premda bijaše bogat nada sve, on je sam htio s preblaženom Djevicom, majkom svojom, izabrati siromaštvo na ovome svijetu” (2PVj I, 5: FI 138)?

-Koliko sam momenata i prilika imao za susret, za dijeljenje sa konkretnim siromasima? Osjećam li da me je to “uznemirilo” i ponovno stavilo na put? Ili?

-Opravdavam li se često da je ovo previše socijalna a premalo religijska dimenzija? Ali po proročkoj riječi u Pismu, nisu li siromašni ogledalo u kojem vidimo jesmo li još uvijek vjernici? Bog ih voli i želio je da njegov Sin bude jedan od njih. Isto važi i za apostole i za mnoge druge prijatelje Božje tijekom povijesti, među njima su i Sv. Franjo, sv. Klara i Sv. Elizabeta. Može li susret sa stvarnim licem nekih siromaha, s njihovim mirisom, s njihovom, ponekad neugodnom nazočnošću, s pitanjima koje nam postavljaju, može li nas pokrenuti i potresti? Navesti nas na obraćenje? Izvesti nas iz naših, često udobnih jazbina?

Stoga, kao vaš ministar i sluga, u zajedništvu s Generalnim definatorijem, ovim pismom sam u molitvi odlučio tražiti od svih fratarata Reda i različitih bratstava u svijetu, da **tijekom mjeseca studenog imate bar jedan konkretni moment sa siromašnim. Ne sami, već kao bratstvo, bar po dvojica** (Usp. Lk 10,1), **tražeći jednostavni susret, blizinu i služenje s nekim od njih**, pokucati na njihova vrata, kako piše Sveti Otac u Poruci za ovaj V. Svjetski dan, poslušajmo:

Ne smijemo čekati da oni pokucaju na naša vrata, nego mi moramo pohitati njima u njihovim vlastitim domovima, u bolnicama i staračkim domovima, na ulicama i u mračnim zakutcima gdje se ponekad skrivaju, u skloništima i prihvatnim centrima... Važno je razumjeti kako se osjećaju, kroz što prolaze i kakve želje nose u svome srcu. Neka potresne riječi don Prima Matzolarija postanu naše vlastite: »Ne pitajte me, molim vas, postoje li siromasi, tko su i koliko ih je, jer se bojim da takva pitanja služe tome da odvrate pažnju ili predstavljaju izgovor za izbjegavanje jasnog zova savjesti i srca. [...] Ja nikada nisam brojao siromašne, jer se ne mogu nabrojati: siromahe se grli, a ne broji« ("Adesso" br. 7, 15. travnja 1949.). Siromasi su među nama. Kako bi to bilo evanđeoski kad bismo s punom istinom mogli reći: i mi smo siromašni, jer ćemo ih samo tako moći zbiljski prepoznati i učiniti dijelom našega života i oruđem spasenja.

Na Generalnom kapitulu iznova smo se pitali o našem identitetu i otkrili smo ga u bratstvu i malenosti. Možemo raspravljati unedogled i opet se naći na istoj točki. Sretan sam i sretni smo zbog posjeta Svetog Oca Porciunkuli, bez sumnje služi na čast tom mjestu i svima nama, i istovremeno nas potiče da iziđemo iz nas samih i naših uobičajenih aktivnosti i idemo u susret siromašnima, i da otkrijemo da je tamo naš identitet, čeka nas, daje nam novo svjetlo, moguće je i danas ga živjeti radosno, iako usred poteškoća.

Vjerujem da nam je svima moguć takav jedan korak: ministrima i svoj braći, mladima kao i starima, fratrima koji su angažirani u pastoralu kao i onima u studiju, novacima i kandidatima za franjevački život kao i njihovim odgojiteljima, evangelizatorima kao i misionarima, onima koji se osjećaju čvrsti u pozivu kao i onima što si postavljaju mnoga pitanja ili gledaju možda drugdje.

Zato što, susresti siromahe nije neka posebna aktivnost ili ideologija: oni su, uvijek otvorena, vrata milosrđa. Izaberimo proći ih zajedno i vjerujem da ćemo doživjeti veliko iznenađenje Duha, jedan veliki novi početak u našem evanđeoskom životu. Nije važno koliko smo sveti ili grešni: siromasi primaju onog siromaha koji je u svakom od nas, prepoznaju ga, i ako im se približimo bez arogancije ili straha, pomažu nam, oni nas, ustvari, podupiru i pomažu nam hoditi.

Papa Franjo priželjkuje Crkvu siromaha, i ja priželjkujem da u našem univerzalnom bratstvu znademo ponovo otkriti lice malenih i siromašnih i susretnemo se s njima, s njihovim imenima i posebnim situacijama. Držim da iz ovog susreta, življenog iz dubine našega poziva, mi fratri

dobivamo milost i možemo se iznova odlučiti postati siromasi, preispitujući naš odnos prema stvarima, novcu, moći i osjećajima. Bog zna dan to treba, da se ne ugasimo u previše lagodnom i osiguranom životu, do te mjere daleko od prilika siromaha, da ne osjećamo više žeđ za Kristom i autentičnim i živim čovječtvom, koje je u stanju sagorjeti za drugog.

“Siromasi su naši učitelji” (GK 93 §1): dopustimo im da nas evangeliziraju! Gospodin as kod njih čeka i spreman nas je iznenaditi. Dopustimo mu da to učini, ljubljena braćo u Kristu, ne opirimo se toj želji, tom dašku karizme kojeg Duh još uvijek potiče u nama, snagom, koju mi samo ne možemo naći. Molim i molimo svi za to.

Tražim to od vas u ime Sv. Franje: pokušajmo učiniti taj korak prema siromasima u mjesecu studenom i ostat ćemo iznenađeni. Gospodin nam prethodi i čeka nas na tom putu: odlučimo se za neku gestu, izaberimo neku kuću, neki hospicij, kuću za bolesne fratre, zatvor, bolnicu, migrantski centar, predgrađe, prihvatni centar ili neko slično mjesto, i posjetimo Krista u njegovim namjesnicima, siromasima. Neka nas On pronade, koji nas još uvijek želi privući i pokrenuti naš život.

Rado ću poslušati od vas, tko želi ispričati, pripovijesti o susretu siromasima, kako je taj susret održavao živim plamičak vjere i poziva: možemo početi pripovjediti i pisati o tom segmentu franjevačkog života koji nam je darovan i tražen u današnje vrijeme, tako da to možemo prenijeti, životom i riječima, budućim generacijama.

Neka nas Bog blagoslovi i Sv. Franjo podrži u ovo blagoslovljeno i teško vrijeme našu želju za novim početkom u našem pozivu braće, manjih i siromašnih, našu potragu za Licem Božjim na putovima muškaraca i žena našega vremena, da budemo sposobni za susret i svjedočenje.

Grlim vas s velikom ljubavlju i bratstvom

Vaš ministar i sluga

Fr. Massimo Fusarelli OFM

Fr. Massimo Fusarelli OFM
Generalni ministar

Prot. 110780